

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. augusztus 25.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTENBEN BÍZVA, NEM AGGODALMASKODVA

Énekek: 197,1-3, 249,6.8-9

Alapige: Máté 6,25-30

„Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjete. Avagy nem több-e az élet, hogy nem az eledel, és a test, hogy nem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál? Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek, nem munkálkodnak, és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztus által, mert ahogyan énekelhettük, valóban bőséggel van okunk arra, hogy Téged tiszteljünk, Neked köszönetet mondjunk. Lehet, hogy éppen olyan helyzetben vagyunk, ami miatt kevés dolgot tudunk felsorolni, hogy mi minden történt a Te kegyelmedből velünk, de elég, Urunk, hogyha csak az Ige üzenetére, bátorítására gondolunk, arra, amit Jézus Krisztus vitt véghez értünk a golgotai kereszten, hogy mindez minket hálára indítson, neved őszinte imádására és magasztalására. Mert kimondhatatlan nagy szerelmet mutattad meg nekünk a Te szent Fiadban, és abban, hogy mai nap is betartotta az ígését, hogy velünk maradt, mellettünk volt, óvott bennünket, és sok jóban részesített.

Köszönjük Neked, hogy mai nap is tartott még a kegyelmi idő, annak lehetősége, hogy Hozzád térjünk, Neked szolgáljunk. Köszönjük Neked, hogy ma is elcsendesedhettünk Igéd felett. Olvashattuk a Te akarodat, hozzánk szóló személyes üzenetedet, megengedted nekünk, Urunk, hogy imádságban Eléd járuljunk, eltúrted bűneink mellett mindazt, ami időt Nélküled töltöttünk, és még sorolhatnánk, hogy mennyi jót tettél velünk. Ugyanakkor bűnbánattal is jövünk Eléd, mert mi sok mindent elmulasztottunk. Lehet, hogy őszintén énekeltük, hogy haszontalan szolgálid voltunk. Ma sem tettünk Rólad bizonyosságot, vagy nem Veled tettük dolgainkat, elfeledkeztünk Rólad, vagy csak egy-két órára jutottál eszünkbe. De köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy nem az számít, amit teszünk, hanem amit Te tettél értünk, hiszen ahol megnövekszik a bűn, ott még inkább kiárad a Te kegyelmed, és köszönjük, hogy ez határozhat meg bennünket.

Köszönjük a testvéri közösséget, amit készítettél most is számunkra, hogy énekkel, imádsággal, Igéd előtti alázattal valóban Eléd borulhatunk, és kérjük is azt, hogy a mi istentiszteletünk ne csak erre az órára korlátozódjék, hanem váljék az élet istentiszteletévé. Ezért kérjük, hogy az *„engedelmesség lelkével támogass”* bennünket, hogy amit most az igéből megértünk, Lelked által elhiszünk, az akarattá és jócselekedetté váljék a Te dicsőségedre és felebarátaink javára. Így áldd meg és hirdettesd köztünk a Te élő igédet, és áldd meg Rád figyelésünket.

Krisztusban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Vannak olyan cégvezetők, akik folyamatos félelemben, rettegésben tartják beosztottjaikat. A kákán is csomót keresnek munkájukban, és semmivel sem elégedettek. Miért teszik ezt? Azért, hogy féljenek tőlük, és attól, hogy elveszíthetik a munkájukat, mindennapi megélhetésük forrását. Sokan vannak vezetők, akik úgy gondolják: az állandó félelem biztosítja számukra a hatalmat, és engedelmességre, munkára ösztönzi beosztottjaikat.

Sok ember éli ilyen aggodalmak között az életét. Nemcsak alkalmazottak, hanem egyszerű, hétköznapi emberek is. Folyamatosan aggódnak, nyugtalanság, bizonytalanság, a holnaptól való folyamatos félelem tölti be a szívüket és gondolataikat. Ezek az érzések gyakran megbénítják, és örökös békétlenségben tartják az embert.

Napjainkban is érezhető ez a fajta bizonytalanság. Sokan aggódnak az előttünk álló tél miatt, azért, hogy lesz-e elég gáz a fűtéshez, ki tudjuk-e fizetni a számlákat és az infláció miatt dráguló élelmiszereket. Krisztus ezzel kapcsolatban világos és egyértelmű üzenetet fogalmaz meg a felolvasott igeversekben: *„ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől”*. De mit jelent

ez most számunkra? Legyünk nemtörődöm emberek, akik semmivel sem foglalkoznak, lesz, ami lesz alapon élnek? Vagy ha felkészülünk a nehéz időkre, akkor bizalmatlanok vagyunk Istennel szemben, mert túlaggódjuk a dolgokat? Urunk tanítása egyértelmű a 32. versben: a pogányok aggódnak, és kérdezik: mit eszünk, mit iszunk? De akkor mit jelent nem aggódni? Mi az az új dolog, amire Krisztus felszabadított bennünket, tanítványait, ami miatt egyértelműen ezt parancsolja nekünk, hogy ne aggodalmaskodjunk az életünk felől?

Ahhoz, hogy válaszokat kapjunk ezekre a kérdésekre, a felolvasott igeszakaszt a megelőző versekkel együtt kell megértenünk. Krisztus ugyanis azokra alapozva szólít fel bennünket arra, hogy ne aggodalmaskodjunk. A 25. verset ugyanis azzal kezdi, hogy „*azért azt mondom nektek*”. Az azért kifejezés az előbb mondottakra utal. Arra, hogy ha az ember többre becsüli a mennyei kincseket, mint a világ nyújtotta élvezeteket és értékeket; ha helyesen látja életét, a világot, mert Isten világossága ragyog az ő szemén keresztül a szívébe; ha Istent, és csakis Istent szolgálva él, akkor nincs oka az aggodásra. Még egyszerűbben megfogalmazva: ha Isten országában, az Ő uralma alatt élsz már most, akkor megláthatod, hogy nincs okod aggódni. Miért? Mert örökké megmaradó, valódi kincseid vannak, gazdag vagy az Úrban. Akkor nem kell félned, hogy sötétben élve véglegesen elbuksz, mert Isten világossága el fog vezetni téged az üdvösségre. Akkor Isten uralma számodra nem elmélet, nem olyan, amiről szép beszélni, meg olyan jó hallgatni, hanem a mindennapokat, így az életedet is irányító erővé válik, amely mindent úgy alakít, hogy megvalósuljon az Úr akarata és ígéretei veled kapcsolatban is. Isten uralma és országa valóság, Testvérek, Krisztus királyként munkálkodik értünk. Hisszük mi ezeket? Mert csak akkor szabadít meg minket Jézus Krisztus a folytonos aggodástól, ha ezeket komolyan vesszük és elhisszük.

Mert alapigénkben Krisztus nem más ígér nekünk, minthogy Ő képes megszabadítani minket a szóban forgó aggodalomtól. Lássuk jól a Biblia szerint a helyzetünket: a Sátán folyamatos félelem, bizonytalanság, aggodás közepette uralkodik felettünk. Ez a célja: az elbizonytalanítás, az aggodás. Már Évát is így szólította meg: „*csakugyan azt mondta Isten?*” Próbálja elbizonytalanítani az Úr szavában. A Sátán célja, hogy ne lássunk tovább az orrunknál, és az életet ne lássuk többnek, mint evésnek, ivásnak, öltözködésnek, hogy olyan életszemléletünk legyen, mint amit a legtöbb ember gondol, hogy az élet nem szól másról, minthogy folyamatosan gondoskodunk magunkról. Az állatokhoz akar hasonlóvá tenni minket, amik ösztöneik szerint élnek, amelyek élete nem szól másról, mint testi szükségleteik kielégítéséről. De vajon nem több-e az élet, mint az eledel és a ruházkodás?

Krisztus azért jött, hogy megszabadítson minket ennek a zsarnoknak az uralma alól, és az Ő országába vigyen át minket, ahol Ő uralkodik. És ez valóság, Testvérek, egy jelenlegi uralom, nem egy eljövendő pusztán. Krisztus most uralkodik, most határozza meg az életed, és most határozza meg a világ eseményeit. Az Ő uralmával kapcsolatban pedig az egyik örömhír az, hogy Ő nem akarja, hogy népe aggódjon, Ő nem zsarnok, hogy félelemben és rettegésben tartsa az Ő népét. Mai igénk lényege az, hogy Isten nem a folytonos aggódás fenntartásával biztosítja királyságának fennmaradását. Éppen ellenkezőleg, Isten uralmának célja az, hogy megszabadítson minket az aggódástól. Neki ugyanis nem kell rémisztgetnie minket ahhoz, hogy biztosítsa hatalmát fölöttünk. Sőt! Ehelyett úgy magasztalja fel az Ő erejét és uralmát, hogy megszabadít minket a félelmektől és az aggódástól.

Alapigénkből egyértelműen kiderül, hogy Krisztus azt akarja, hogy az Ő tanítványai ne aggódjanak. Ezt vigyük magunkkal haza a mai alkalomról: ne aggódjatok! Ez a felszólítás ismétlődik meg a 25., 31. és 34. versekben is. Ne aggódj az életed miatt, vagy amiatt, hogy mit egyél, mit igyál, vagy hogy milyen ruhát vegyél fel, de ne aggódj a holnap miatt sem. Mit akar Krisztus tehát a lelkünkre kötni? Azt, hogy hidd el, és jegyezd meg: Isten azt akarja, hogy ne aggódjál az életed miatt. Ezzel kapcsolatban azonban fel kell tennünk egy kérdést: semmiféle aggódásnak nincs helye az életben? A teljes Biblia üzenetét nézve azt kell mondanunk, hogy van helye némi egészséges aggódásnak, annak, hogy gondunk legyen a mindennapi élethez szükséges dolgok előteremtésére. Olyan egészséges nyugtalanság ez, amely előrelátásra ösztönöz minket, és segít felkészülnünk bizonyos nehezebb helyzetekre, amely takarékosagra, némi megtakarítás félretételére indít minket. Van egy egészséges aggódás, dolgokról való gondoskodás. Akkor Krisztus miért mondja, hogy ne aggódjunk? Urunk felszólítása a túlzott mértékű aggódás ellen szól. Mert amikor az egészséges mértéket meghaladó módon úrrá lesz rajtunk a félelem, akkor az Isten iránti bizalmatlansághoz vezet el, és ez az, amitől óv bennünket Isten. Ez gyakran együtt jár azzal, hogy nem tudunk megelégedni annyival, amennyink van, és azt gondoljuk, hogy többre van szükségünk, és e miatt aggódunk: lesz-e több? De emellett Krisztus azt is leleplezi bennünk, hogy az aggódás valami mélyebb bűnnek a tünete életünkben, mint a láz a betegség során. Nem maga a láz a betegség, hanem csak egy tünet, azt jelzi, hogy valami baj van a szervezetben. Minek a tünete az aggódás? Krisztus a 30. versben leplez le bennünket, amikor azt mondja, hogy kicsinyhitűek vagyunk. Miért kicsi a hite a túlzottan aggódó embernek? Egyrészt azért, mert nem látja Isten gondoskodó szeretetét, amelyről még a természet is beszél (ahogy majd látni fogjuk). Másrészt pedig túlzott mértékben magában, saját szorgalmá-

ban és munkájában bízunk. Azt hiszi, hogy nincs, aki gondoskodik rólam, és ezért mindent magamnak kell előteremtenem az életben: ételt, italt, ruhát. Mivel azonban azt is látja, hogy sokszor ő maga nem tudja elérni, amire vágyik, ezért elkezd aggódni, hogy rajta kívül álló okok miatt nem lesz meg neki mindene, amire szüksége van a saját elképzelése szerint. Mintha nem lenne szerető mennyei Atyánk, aki minden szükségést megad nekünk.

Krisztus ebből a kicsinyhitűségből, önimádatból, túlzott önbizalomból és helytelen életszemléletből akar megszabadítani minket. Ezért szólít fel arra, hogy ne aggódjál. Azt is hozzá kell azonban tennünk, hogy ez csak a negatív üzenete ennek az igeszakasznak. Ne aggódj: ez arra mutat rá, hogy mit ne tegyél. A 33. versben található egy pozitív felszólítás is, nevezetesen az, hogy mit tegyünk az aggódás helyett. Ez pedig így hangzik: *„hanem keressétek először az Istennek országát és az Ő igazságát”*. Más szóval, amikor az életedre, az ételedre, a ruháidra, a házastársadra, a munkádra vagy a szolgálatodra gondolsz, ne aggódj miattuk. Ehelyett akkor, amikor aggódnál, lásd meg, hogy Isten király az adott ügyben is. Ő határozza meg, hogy mi fog történni, Neki hatalma van befolyásolni a dolgok alakulását. Add át az egész helyzetet az Ő királyi hatalmának, keressed az Ő országát, hajtsd végre igazságos akaratát, amit megértesz az Igéből, és bizzál abban, hogy az Úr érted fog munkálkodni, és minden szükségletedet ki fogja elégiteni. Keressed *„először Istennek országát és az Ő igazságát”*.

Minden ügyben és az élet minden pillanatában először Isten országát kellene keresnünk. Ha ezt meg tudod tenni, akkor aggódás helyett megtapasztalod az Úr uralmának békéjét, nyugalmát és a Benne való bizalom örömét. Lehet, hogy nehéz így tennünk, de higgyünk Krisztusnak, hogy megéri ezt megpróbálnunk. Mert ha hiszünk Isten országának valóságában, akkor valóban semmi miatt nem kell aggódnunk – Krisztus biztosít minket efelől.

A folytatásban Krisztus legalább nyolc okot nevez meg, hogy miért nem kell aggódni. Az időre való tekintettel a mai ige hirdetésben csak az első négyről szeretnék beszélni, és ha az Úr is engedi, akkor a maradék négyről egy másik alkalommal lesz majd szó. Nézzük sorban, hogy mivel indokolja Krisztus azt, hogy nem kell aggódnunk életünk dolgai felől.

Az első ok a 25. versben található: *„ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek”*. És miért nem? Itt jön az indok: *„Avagy nem több-e az élet, hogy nem az eledel, és a test, hogy nem az öltözet?”* De mit jelent ez? Miért vagyunk hajlamosak aggódni az ételért, az italért és a ruháért? Miért annyira nélkülözhetetlenek ezek számunkra, hogy mindennél előrébb helyezzük őket? Krisztus miért fogalmaz így, hogy sokak számára ezek jelentik az életet? Mert azt kérdezi, hogy *„nem több-e az élet...”*, azaz valaki szerint

ez az élet, de Isten szerint több. Mi miatt fontos ennyire az étel, az ital és a ruha? Három dolog miatt.

Először is az életünkhöz, különösen is pedig, ha hosszú életet szeretnénk, elengedhetetlen dolgok ezek. Ha nincs táplálékunk, italunk, legyen-gülünk, egészségünk megromlik, és hamarabb legyőzhet minket egy betegség. Ha nincs ruhánk, amely megvédene minket a hidegtől vagy éppen a nap forróságától, akkor ugyanez várna ránk. Alapvető dolgok tehát ezek, amelyekre szükségünk van, természetes tehát, hogy félünk ezek elvesztésé-től. Ugyanakkor többet is jelentenek ezek számunkra.

Másodszor azért félünk ezek elvesztésétől, mert nagyon sok ember szá-mára a mindennapok örömét jelentik ezek: az étel, az ital és a divat. Az étel jó ízű. Élvezetes enni. Többen nagy lakomákat szoktak rendezni, a központ-ban az evés és a beszélgetés áll. Másoknak az az életöröme, hogy péntek este elmennek egy kocsmába, egy diszkóba, és jól leisszák magukat. Ez az öröm. Gondoljunk abba is bele, Testvérek – hadd fogalmazzak így –, hogy a nassolnivalók korát éljük, nem? Nem tudom, hogy a történelemben élt-e olyan generáció, amely a miénknél több pénzt költött volna különféle édes-ségekre, chips-ekre – a fiatalok így szokták mondani, hogy mekis kajára –, és más ezekhez hasonlókra? A fiatalok közül sokan a tízóráira, de még az ebédre szánt pénzüket is inkább ilyenekre költik, mintsem hogy valami egészséges ételt vegyenek. A testet tápláljuk, és hagyjuk, hogy ez uralkod-jék rajtunk. Az evés örömet okoz. De ezt negatívan is kihasználja az ember. Különféle kutatások kimutatták, hogy sokan úgymond stresszevők. Így ne-vezik azt a jelenséget, hogy úgy próbálják meg enyhíteni a stresszt, hogy elkezdenek nassolni. Gyermekkorunktól kezdve sokféle érzellemmel kötő-dünk az evéshez: szeretetet kifejező ajándék szülinapra, névnapra az édes-ség (kapsz egy tábla csokoládét); a jutalomként kapott édesség; vagy a nagy családváró sütije (még emlékeinkben lehet, hogy ott van nekünk is, amikor még mi mentünk gyerekként a nagyszülőkhöz); a családi ünnepek bőséges asztala, és számos hasonló dolog erősíti bennünk azt a gondolatot, hogy az étkezés több, mint egy biológiai szükséglet. Kellemes érzések, több-nyire pozitív emlékek kötődnek az étkezéshez. Sok, átmenetileg bajban lé-vő ember feszült helyzetben azért eszik soron kívül, valódi éhségérzetet nem érezve, mert ösztönösen megnyugvást, megerősítést, érzelmi feltöl-tődést vár ettől, mivel korábban sok örömteli érzés kapcsolódott neki az evéshez. De vajon valódi örömet ad-e nekünk az étel? Tudjuk jól, hogy nem. Csak rövid, átmeneti élvezetet, amivel még önmagában véve nem lenne baj, hiszen az Ige szerint az ételért is az Úrnak lehet hálát adni, hisz Ő adja nekünk. De amikor a hasunk lesz az istenünk, akkor már nagy baj-ban vagyunk. Aggódunk az étel, testi élvezetek elvesztéséért, mert azt hisz-szük, hogy minden örömteli dolog eltűnik vele együtt.

Harmadszor pedig a ruha is többet jelent számunkra, mint egyszerű védelmet a hideg és meleg ellen. A külső kinézet, az első benyomás sajnos a legtöbb embert befolyásolja abban, hogy milyennek ítéli meg a másikat, már ruha alapján beskatulyázzuk egymást, hogy néz ki az illető. Nemcsak magunk gyönyörködhetünk egy-egy ruhadarabban, és lehetünk rabjai annak, hogy minél több új ruhánk legyen, hanem másoktól is sok dicséretet szerezhethetünk azzal, ha jól nézünk ki, és jól esnek ezek a dicséretetek. És ezekkel nincsen baj, ha szeretetből, kedvességből dicsérjük meg egymást, de mikor az ember élete abból áll, hogy ezeket a dicséreteteket hajhássza, keresi, akkor máris tévúton jár. Ezért nem akar erről lemondani. Mindezek miatt tehát aggódunk az ételért, italért, ruházatért, mert nem akarjuk elveszíteni a hosszú életet, a testi örömeket és az emberi dicséreteteket, mert ezek a fontosak nekünk.

Jézus Krisztus válasza ezekre az, hogy az emberi élet több, mintsem az ezekért való aggódás. Mit mond ki ezzel? Azt, hogy ha ezek miatt aggódsz, akkor szem elől téveszted az élet igazi nagyszerűségét, azt a többet, amit egy hitetlen ember nem lát. Mert az életet elsősorban nem a testi örömeikért kapjuk Istentől, hanem valami nagyobbért: azért, hogy Istennel való kapcsolatunkban legyen az örömünk. Abban legyen az örömünk, hogy Ő szeret bennünket, és mi viszontszerethetjük Őt. Az életet elsősorban nem azért adta nekünk az Úr, hogy emberek dicséretét és helyeslését keressük, hanem valami nagyobbért: Isten dicséretéért és elismeréséért, hogy az Ő gyermekeiként éljünk, és tetszeni akarjunk az Úrnak. Az életet elsősorban nem azért kaptuk, hogy meghosszabbítsuk azt ezen a földön, hanem valami nagyobbért: azért, hogy az Istennel való örök életre készüljünk fel, és ebben, az örökkévaló élet reménységében örömünk legyen.

Nem szabad tehát aggódnunk az étel és a ruházat miatt, mert az étel és a ruha nem tudja biztosítani számunkra az élet nagy dolgait: Isten örömét, Isten kegyelmének szeretetét és az örökkévalóság reménységét Krisztussal való közösségben. Megváltónk figyelmeztetése óvatosságra kell, hogy indítson minket: amilyen mértékben aggódunk az étel és a ruha miatt, annyira szem elől tévesztjük az Isten-központú élet nagyszerű céljait. Higyünk Krisztusnak: az istentelen aggódás veszélyes a hívó ember lelki életére! E helyett inkább keressük Isten országát, azaz fordítsuk meg a dolgot: azért aggódjunk, hogy e világ örömei miatt nehogy elveszítsük az Úrban való örömünket, az Ő irántunk való jótetszését, valamint az örök élet reménységét, mert az ember ezekről oly könnyen megfeledkezik a világ kedvéért.

De menjünk tovább, és nézzük meg a második okot, ami arra indít, hogy ne aggódjunk. Krisztus ezt a 26. versben nevezi meg, amikor azt mondja: „*Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak,*

sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?” Krisztus a figyelmünket a madarakra irányítja. Mit látunk, ha rájuk nézünk, és életüket vizsgáljuk? Nem a lustaságot. Krisztus itt nem erre bátorít minket. Mert a madarak kiássák a férgeket a földből, a fából kivájják a bogarakat, fészkeiket fűszálakból szövök össze, és levelekkel bélelik ki. Megvan a mindennapi ételük, otthonuk, minden szükséges dolguk. Jézus Krisztus mégis azt mondja, hogy Isten táplálja őket. Miért? Mert munkájukat, szorgoskodásukat áldja meg az Úr. Alapvető dolog, hogy ne úgy képzeljük el a keresztyén életet, mint ha ölbe tett kézzel kellene várunk az Úr áldásaira. Mert nagyon sok esetben Ő eszközöket használ ahhoz, hogy megáldjon minket, nekünk adja a mindennapi dolgokat. Ilyen eszköz pl. a munka lehetősége, a képesség arra, hogy tudj dolgozni, hogy megkeressük magunknak és családjunknak a mindennapi betevő falatot. Ilyen eszköze lehet Istennek az egyik ember a másik számára, amikor valakit vendégül látunk, vagy adományt adunk neki, mert tudjuk, hogy megszorult. Emlékezzünk a Példabeszédek 3,27-re: *„Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, akiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése”*. Azaz Isten azért adta neked, hogy eszköze légy a másiktól való gondoskodásban. De a madarak példája arról is beszél számunkra, hogy bár a többségük nem tesz félre semmit másnapra (néhány madarat leszámítva), mégis Isten gondoskodik róluk, megvan mindenük ennek ellenére. Az, amit Krisztus mond, ezt jelenti. Nem dolgoznak úgy, mint mi, emberek, azaz nem terveznek hosszú távra, *„nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak”*, nincs bennük ilyen koncepció az élelmiszerellátásról, hanem napról napra élnek. És mit kell látnunk? Mégis, Isten minden egyes nap megadja nekik a szükséges dolgokat. De nem a madarak a fontosak, Testvérek, nem rájuk akarok mutatni, hanem most is az, amit az Úr tesz. Látjuk, hogy milyen Úr Ő? Gondoskodik teremtményeiről, még a legapróbbakról is, mint a veréb! És ha ezt teszi az Úr a madarakkal, ha Ő ilyen gondosan szerető Isten, ha Ő a táplálékot és minden szükségességet megad, akkor mennyivel inkább teszi ezt velünk, emberekkel, akiket a saját képére teremtett? Szóval ha aggódni kezdünk, akkor gondoljunk arra – Krisztus erre mutat rá –, hogy a természetben is Isten hogyan gondoskodik teremtményeiről, és bízzunk abban, hogy mi fontosabbak vagyunk számára mindennél. Ez is kérdése Krisztusnak, Testvérek: elhiszed a fontosságodat? Elhiszed, hogy az Úr sose feledkezik meg rólad? Elhiszed, hogy munkálkodik érted? Mert ezt jelenti az, hogy fontos vagy Neki.

Itt azonban felvetődik egy kérdés: Isten gondoskodása mellett hogyan lehetséges az éhínség? Hogyan fordulhat elő, hogy a világ néhány országában éheznek az emberek? Ez egy eléggé összetett kérdés, amire röviden

tudok most csak válaszolni. Annyit hadd mondjak, hogy nem az Úrtól kapott táplálék mennyiségével van gond, Testvérek, hanem a föld által megtermelt élelmiszer szétesztásával. Míg ugyanis a világ bizonyos pontjain éheznek – és ne gondoljunk nagyon messzire, hazánkban is felmérések szerint 40-50 ezer gyermek éhezik naponta –, addig más családok és országok tonnaszámra dobják ki a megromlott élelmiszert, amit nem használtak fel, csak felhalmoztak maguknak. Nem Isten a hibás azért, hogy nem parancsai szerint bánunk a ránk bízott javakkal, és nem akarunk az Ő eszközei lenni a másokról való gondoskodásban. Nem az Úr a hibás, hanem mi, emberek. A lényeg az, hogy aki bízik Isten gondviselésében – és erre bátorít minket Krisztus –, az nemcsak látni, hanem saját bőrén tapasztalni fogja, hogy az Úr megadja nekünk a mindennapi betevő falatot, azokat az eszközöket, lehetőségeket, hogy azokat megszerezzük. A bolti vásárláskor jusson eszünkbe, amikor a kenyeret levesszük a polcról, hogy ezért imádkoztunk: *„mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”*. Minden vásárláskor imánk teljesezhetik be, hallgattatik meg, Testvérek, gondoljunk ebbe is bele, más lesz a vásárlás. Bevallom, én nem szeretek vásárolni, de ez az igei üzenet sokszor meghozza a kedvemet.

De térjünk rá a harmadik okra, ami miatt Isten arra szólít fel minket, hogy ne aggódjunk. Ez a 27. versben található: *„Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal?”* Krisztus érvelése nagyon gyakorlatias: azt mondja, hogy az aggodás nem vezet sehova, nem származik belőle semmi jó számodra, és nem változtat meg semmit. Bármilyen probléma miatt is aggódsz, biztos lehetsz benne, hogy az aggodás nem fogja csökkenteni azt. Sőt! Az aggodás miatt csak nyomorultabbul fogod magad érezni, és megnehezíti számodra azt, hogy megbirkózz az adott feladattal. Vannak problémák, amiket nem tudsz megoldani, ezt el kell hinni, Testvérek, és bele kell törődni, és az Úrra kell bízni. Olyan ez, mint a növekedés – mondja Krisztus. Olyan hihetetlennek tűnik egyébként, (nem tudom, rácsodálkoztunk-e már erre), hogy egy kisgyermek magasságát akár 150 cm-mel megnöveljük. Mi nem tudjuk ezt megtenni. Isten azonban mégis véghezviszi hosszú évek alatt, hogy a kisgyermekek megnőjenek. Krisztus azt mondja: befolyásolni tudtad azt, hogy milyen magas ember lettél? Azzal, hogy aggódtál, előrébb jutottál? Krisztus nagyon egyszerűen azt mondja, hogy ne izgulj, mert az nem használ semmit. Ehelyett bízd magad Istenre! Ő véghez viszi azt, amit kell. Jusson eszedbe a magasságodról is akár.

Végül pedig a negyedik okot nézzük meg, amely a 28-30. versekben található. *„Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek, nem munkálkodnak, és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltöz-*

ködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?” Mit jelent ez? Megint ne a liliumokra figyeljünk, hanem az Úrra. Mit tudunk meg Róla? Azt, hogy egy olyan teremtményét is, mint a lilium, aminek nincs akarata és nincs képessége a munkához, az Úr mégis gyönyörű színekkel és formákkal díszíti fel. Azaz, ha hiszel Istenben, legalább egy következtetést le kell vonnod a természet látva: azt, hogy Isten örömmel díszíti a dolgokat. A természet gyönyörűsége ezt jelenti. És ha örömet talál annak a fűnek a díszítésében, ami ma van, holnap pedig már eltűnik, akkor mennyivel inkább gyönyörködött a mi mennyei Atyánkat az, hogy felöltöztesse az Ő gyermekeit! A tékozló fiú Atyjának is mi volt az első parancsa, mikor fia hazatért? *„Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá.”* Isten így díszít fel minket mindennel, amiben Ő gyönyörködik. És bár ez nem azt jelenti, hogy Salamonéhoz hasonló ruhákban fogunk járni ebben az életben – bár Krisztus szerint még a legdivatosabb ruhák sem érhetnek egy egyszerű mezei virág nyomába –, de Krisztus annál sokkal többet fog adni: a saját tisztaságát, a gyönyörű emberi természetét adja ránk, azt az új embert, aki Őhöz fog hasonlítani. Ne emberek dicséretét keressük tehát, és azt, amiben azok gyönyörködnek, hanem az Isten szemében gyönyörű dolgokat, a krisztusi jellemvonásokat, amelyek minden ruhánál szebben díszítenek minket. Mert Isten egyértelművé tette azt számunkra a Szentírásban, amikor megjelentette Keresztelő Jánosnak is, de a megdicsőülés hegyén is: *„ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm”*. Isten a gyönyörűséget Krisztusban látja. És amennyire él tebenned Krisztus, és az Ő jellemvonásai, az Ő Lelkének munkái láthatóvá válnak a te személyedben és életedben, annyiban gyönyörködik benned Krisztuson keresztül.

Látjuk tehát, hogy Isten mennyi mindent megtesz értünk, azért, hogy megszabadítson minket az aggodás fogságából? Mindent nekünk ad ahhoz, hogy boldoguljunk ebben az életben. Higgyünk Neki, és engedelmeskedjünk felszólításának: ne aggodalmaskodjunk életünk dolgai felől, hanem keressük Isten országát és igazságát, higgyük el az Ő uralmának valóságát, azt, hogy Ő munkálkodik, higgyük el, és hitünk határozzon meg bennünket, és akkor Benne örvendezve, hálás szívvel tudunk Neki élni, nem pedig aggodva. És ha az aggodás meg is jelenik a szívünkben, azt is Ő élé tudjuk vinni. A Szentlélek vezessen és segítsen minket ebben!

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy Igédben láthatjuk a Te életedet és azokat a nehéz helyzeteket, amelyeket átélünk mi is, hiszen úgy éltél, hogy mindenben részesültél, amiben mi is, kivéve a bűnt. Téged is

megkísértett e világ csábítása, e világ fejedelme hiábavalóságokat akart Neked felkínálni, de Te ellenálltál és győztél. És a Te országotat megalapítottad a golgotai kereszten, és ebbe a Te királyi uralmadba hívsz bennünket, hogy minden nap a Te vezetésed és hatalmad alatt élhessünk.

Bocsásd meg szívünk vakságát, amikor nem látjuk az örökkévaló kincseket, amelyeket készítettél, és az elmúltot, az értéktelent, a jelentéktelent kergetjük és kutatjuk. Bocsásd meg, amikor nincs szemünk annak meglátására, hogy Te szerető Atyaként gondoskodsz rólunk. Aggódunk amiatt, hogy nem abban a pillanatban teszel valamit, amikor mi szeretnénk, pedig Atyaként mindig figyelsz ránk, és sosem késel el, az Általad rendelt időben mindent megadsz nekünk. Köszönjük, hogy a szabadítást is így elkészítetted számunkra bűneinkből, és köszönjük, hogy Krisztus által új életben járatsz minket.

Kérünk, segíts okulnunk a felsorolt dolgokból, lássuk meg, hogy az élet több, mint ezeknek a hajhászása, kergetése. Segíts meglátnunk ezt a többet, amit csak Tőled kaphatunk meg. Urunk, hadd okuljunk a természetből, amely körbevesz bennünket. Köszönjük, hogy jó tanítómesterként olyan dolgok által akarsz emlékeztetni minket, amelyeket naponként láthatunk. De segíts, hogy szívünk ne legyen rest arra gondolni, amit Te tanítasz, lássuk még a természetből is a Te szerető gondoskodásodat. Segíts így Benned bízni, küzdeni az aggodalmak ellen. De segíts azt is észrevennünk, hogy van, amiben tehetetlenek vagyunk, de mégis megmutatod nekünk, akár a növekedésben, akár másban is, hogy ha hosszú idő elteltével is, de megadod nekünk, amire szükségünk van. Oly nehéz így bízunk Benned, kérjük, győzz le bennünket, győzd le félelmeinket, nyugtalanságunkat, minden gondolatot, amely az ellen támad, hogy Te gondoskodsz rólunk. Gátolj meg bennünket abban, hogy eljussunk a bizalmatlanságig. Gátolj meg minket abban, hogy vakok legyünk a Te uralmad hétköznapiokban való meglátására. És Lelked által nyisd fel szemünket, hogy valóban dicsérhessünk Téged mindenért, amit készítettél, nemcsak testi és földi dolgokért, hanem az üdvösség reménységéért is.

Így kérünk, hadd hirdessünk Téged szereteteinknek, hozzánk közel állóknak úgy, mint egyedüli Urat, aki Szabadító, Megváltó tud lenni, aki bűneink kérdését elrendezte, és az örök élet ajándékát kínálja ingyen kegyelemből. Kérünk, hadd hallják meg a Te hívó szavadat, szüld őket újjá kegyelmedből. És kérünk, Urunk, hogy mi magunk is hadd legyünk bizonyosságai ennek a Te szerető gondoskodásodnak, a Benned való örömünk, békességünk hadd legyen világosság mások számára.

Áldd meg, kérünk, szenvedőinket, akik testi betegségtől vagy lelki aggodalomtól gyötrettetnek, adj erőt elhordozni nekik ezeket, és mindenekelőtt hitet meglátni, hogy Te velük vagy minden napon.

Imádkozunk országunk vezetőiért. Urunk, az előttünk lévő nehéz időszakban is támogasd őket Lelked bölcsességével helyes döntések meghozatalában. De könyörgünk egyházunkért is, gyülekezeteinkért, adj, Urunk, lelki ébredést népünknek, hogy az evangéliumot minél többen hadd hallhassák meg. Hadd lássuk a leglényegesebbet, amiben gondoskodtál rólunk: a váltságról, az elégtételről, az ingyen kegyelemről és az üdvösségről.

Köszönjük, hogy velünk maradsz ígéreted szerint, segíts, hogy mi is Veled maradjunk addig a napig, amíg szemtől szembe láthatunk Téged. Őrizz minket addig is kegyelmedben, ígéreted szerint, őrizz a hitben, és az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, hogy ne csak értsük, hanem cselekedjük is akarodat.

Krisztusban bízva kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

249,6.8-9 ének

6. Ha esők omlanak a földre záporral,
Ha az aszály miatt füstöl a föld porral,
Ha fagyos fűrtjeit látod a zúzmarának,
Ha a liliumok a réteken pompáznak,
Ha tisztán süt a nap, vagy fergetegek jönnek:
Nagyságos dolgait hirdesd a Teremtőnek!

(...)

8. Ez a kegyes Isten nem vet engem is el,
Rólam is hűségesebb volt gondot visel,
A kincs és dicsőség ha enyéme nem lettek:
Igazság-vizsgáló lelket adott helyettek;
Adott külső-belső ép érzékenységeket,
Kezeimbe lantot, szájamba új éneket.

9. Uram, amit adtál, tartsd meg azt számomra,
Több nem kívántatik én boldogságomra;
Én pedig mit adjak néked gyarló létemre,
Háládatlanságom hogy ne térjen szememre?
Imádlak téged, bételvén szent félelemmel,
És dicséretedet egyé teszem éltemmel.